

วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองตลอดจนขั้นตอนกระบวนการในการพิจารณาตัดสินคดีที่ฟังมีฟังได้ของผู้ฟ้องคดีด้วยตามระเบียบของทางราชการต่อไป หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบลดอนทอง ที่ พล ๗๒๘๐๑/๑๔๑๑ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๖๔ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาทบทวนข้อเท็จจริงแล้ว อยู่ระหว่างการตรวจสอบสิทธิของผู้ฟ้องคดีกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก และข้อมูลระบบกรมบัญชีกลางซึ่งทำหน้าที่ในการจ่ายเงินเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารให้แก่ผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ และเงินเบี้ยความพิการให้คนพิการแทนองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น หากมีความคืบหน้าประการใดจะแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบต่อไป ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตามบันทึกของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๖๑๑/๒๕๖๔ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) เห็นว่า มาตรา ๔๘ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติรับรองสิทธิของผู้สูงอายุไว้ว่า บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีและไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ ย่อมมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐตามที่กฎหมายบัญญัติ โดยบทบัญญัติดังกล่าวบัญญัติไว้ในหมวด ๓ หมวดสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย จึงเป็นบทบัญญัติที่รับรองสิทธิไว้โดยแจ้งชัด ดังนั้น ความที่ว่า “ตามที่กฎหมายบัญญัติ” มิได้หมายความว่า รัฐจะตรากฎหมายจำกัดสิทธิหรือเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขให้สิทธิดังกล่าวลดน้อยหรือด้อยลงได้ การกระทำเช่นนั้นย่อมเป็นการขัดต่อบทบัญญัติแห่งมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย สำหรับเงื่อนไขเบื้องต้นที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ในมาตรา ๔๘ วรรคสอง มีเพียงสองประการ คือ อายุเกินหกสิบปีและไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ ดังนั้น นอกจากหลักเกณฑ์ในเรื่องอายุแล้ว การไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ จึงเป็นหลักเกณฑ์สำคัญที่รัฐจะพึงตรากฎหมายเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายเงินช่วยเหลือบุคคลที่มีลักษณะดังกล่าวได้ เช่น กำหนดเกณฑ์ที่ถือว่าไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ เป็นต้น และตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ บัญญัติว่า ผู้สูงอายุมีสิทธิได้รับความคุ้มครองการส่งเสริม และสนับสนุนในด้านต่างๆ ดังนี้ (๑) ... (๑๑) บัญญัติว่า การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพเป็นรายเดือนอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม ซึ่งต้องตีความบทบัญญัติดังกล่าว ให้สอดคล้องกับสิทธิที่ประชาชนได้รับการรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ ผู้ที่อยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพ จะต้องได้รับอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม โดยคำนึงถึงอายุและรายได้ที่บุคคลนั้นมีอยู่ การที่ระเบียบของคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติและระเบียบกระทรวงมหาดไทยกำหนดเงื่อนไขว่าต้องไม่เป็นผู้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงานของรัฐ ฯลฯ ย่อมไม่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ เนื่องจากเป็นการกำหนดที่มาของรายได้โดยไม่คำนึงว่ารายได้ที่ได้รับจากหน่วยงานของรัฐมีจำนวนเท่าไร บุคคลนั้นอยู่ในฐานะไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพหรือไม่ ซึ่งการกำหนดเงื่อนไขดังกล่าวทำให้ผู้มีอายุเกินหกสิบปีไม่ว่าจะมีฐานะร่ำรวยเพียงใดหรือมีรายได้ประจํามากมายเพียงใด ถ้าไม่เคยได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงานของรัฐแล้ว ย่อมมีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพเป็นรายเดือนตามระเบียบดังกล่าวทุกคน ในขณะที่ผู้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงานของรัฐ แม้เพียง

/จำนวน ...

จำนวนเล็กน้อยโดยไม่มีรายได้อื่น กลับไม่ได้รับเบี้ยยังชีพ การกำหนดเงื่อนไขดังกล่าวย่อมไม่อาจถือได้ว่ามีลักษณะอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม ตามมาตรา ๑๑ (๑๑) แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงเห็นว่า เงื่อนไขดังกล่าวที่กำหนดไว้ในระเบียบของคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ และในระเบียบกระทรวงมหาดไทยเป็นเงื่อนไขขัดหรือแย้งต่อพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ และไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ด้วยเหตุผลดังกล่าวคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) จึงเห็นว่า ระเบียบคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๕๒ เป็นระเบียบที่ออกโดยไม่มีอำนาจที่จะออกได้ เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าเงื่อนไขที่กำหนดว่าผู้สูงอายุที่จะได้รับเงินเบี้ยยังชีพ ต้องไม่เป็นผู้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงานของรัฐเป็นเงื่อนไขที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ เงื่อนไขนี้จึงใช้บังคับไม่ได้ การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุไม่สอดคล้องกับเงื่อนไขดังกล่าว จึงเป็นการจ่ายเงินให้โดยชอบแล้ว ในกรณีที่ผู้สูงอายุผู้ใดนำเงินมาคืนให้ทางราชการหน่วยงานของรัฐที่รับคืนไว้ย่อมมีหน้าที่ต้องจ่ายเงินนั้นคืนให้แก่ผู้สูงอายุผู้นั้นต่อไป จากข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายดังกล่าวข้างต้น การปฏิเสธสิทธิของผู้ฟ้องคดีในเรื่องการมีสิทธิรับเงินดังกล่าวถือได้ว่าเป็นความรับผิดอื่นของรัฐตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งรัฐมีความรับผิดที่จะต้องจ่ายเงินดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเดือนละ ๖๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี นับตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๖๔ เป็นต้นไป โดยเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเดือนตุลาคม ๒๕๖๔ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๖๔ คิดเป็นเงินจำนวน ๑,๘๐๐ บาท

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า โดยที่มาตรา ๕๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้บัญญัติเกี่ยวกับสิทธิผู้สูงอายุให้มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ เพื่อให้การดำเนินงานเกี่ยวกับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนต่อสิทธิและประโยชน์ของผู้สูงอายุเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งมีสาระสำคัญว่า มาตรา ๓ กำหนดให้บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป และมีสัญชาติไทยถือเป็นผู้สูงอายุ จะเห็นได้ว่า ผู้สูงอายุตามความหมายในพระราชบัญญัตินี้ พิจารณาจากอายุเป็นเกณฑ์สำคัญ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากมาตรา ๕๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งบัญญัติว่า บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์และไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ และตามมาตรา ๘๐ วรรคสอง ซึ่งกำหนดแนวนโยบายพื้นฐานว่า รัฐต้องสงเคราะห์คนชรา แต่ในพระราชบัญญัติผู้สูงอายุฉบับนี้ เลือกใช้คำว่า ผู้สูงอายุ โดยไม่ใช้คำว่า คนชรา นั้น ปรากฏเหตุผลตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบร่างพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ เรื่องเสร็จ

/ที่ ๒๓๖/๒๕๔๕ ...

ที่ ๒๓๖/๒๕๔๕ ว่า ทางกรมแพทย์ถือว่าความชราภาพอาจเกิดขึ้นในบุคคลที่มีอายุน้อยหรือบุคคลที่มีอายุยังไม่ถึงหกสิบปีก็ได้ ดังนั้น จึงใช้คำว่าผู้สูงอายุ โดยถืออายุเป็นเกณฑ์จะมีความชัดเจนและเหมาะสมกว่า และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ กำหนดให้มีคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่กำหนดนโยบายและแผนหลักเกี่ยวกับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุน สถานภาพ บทบาทและกิจกรรมของผู้สูงอายุโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี เสนอความเห็นและข้อสังเกตต่อคณะรัฐมนตรีให้มีหรือแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนสถานภาพ บทบาท และกิจกรรมของผู้สูงอายุ นอกจากนี้ มาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กำหนดให้ สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการและผู้สูงอายุ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการต่างๆ เกี่ยวกับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุและรับผิดชอบในงานธุรการและงานวิชาการของคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ และมาตรา ๑๑ กำหนดให้ผู้สูงอายุมีสิทธิได้รับความคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ โดยมาตรา ๒๔ กำหนดให้นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกประกาศหรือระเบียบเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ต่อมาได้มีการถ่ายโอนภารกิจด้านการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ป่วยเอดส์มาให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและกระทรวงมหาดไทยดำเนินการตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยการดำเนินการให้ถือปฏิบัติตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๓ และระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ ว่าด้วยการจ่ายเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชน พ.ศ. ๒๕๔๓ ต่อมากระทรวงมหาดไทยได้ออกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ เพื่อให้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีฐานะการเงินการคลังเพียงพอและสามารถจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพ และกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขในการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพ หลังจากนั้น กระทรวงมหาดไทยออกระเบียบ ดังนี้ ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ เพื่อให้สอดคล้องกับที่ประชุมคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ครั้งที่ ๔/๒๕๕๒ วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งกำหนดให้ผู้พิการและผู้ป่วยเอดส์ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ สามารถรับเบี้ยยังชีพได้ทั้งสองเบี้ยยังชีพ ซึ่งเดิมมิได้กำหนดให้เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุแก่ผู้สูงอายุที่พิการหรือเป็นเอดส์ ต่อมาเมื่อเห็นว่าผู้สูงอายุที่พิการหรือเป็นเอดส์ย่อมมีความยากลำบากกว่าผู้สูงอายุปกติ

/จึงได้ ...

จึงได้มอบให้กระทรวงมหาดไทยไปดำเนินการ แม้ว่าระเบียบทั้งสองฉบับจะขัดกันในเรื่องคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพ แต่กระทรวงมหาดไทยได้ระบุไว้ใน ข้อ ๓ บรรดาระเบียบข้อบังคับ คำสั่ง ประกาศหรือมติอื่นใด หรือแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน ดังนั้น เพื่อประโยชน์ของผู้สูงอายุจึงสามารถให้ผู้สูงอายุที่พิการหรือเป็นเอดส์รับเบี้ยยังชีพได้ทั้งสองทาง ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการรับลงทะเบียนผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๑ กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติเพื่อให้สอดคล้องกับมติของคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๖๐ เกี่ยวกับการให้กรมบัญชีกลางสามารถจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุได้ตามนโยบายของรัฐบาล ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติเพื่อให้สอดคล้องกับมติของคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๖๐ ประกอบกับประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง การกำหนดหน่วยงานผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองการส่งเสริมและการสนับสนุนผู้สูงอายุตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ เกี่ยวกับการให้กรมบัญชีกลางสามารถจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุได้ตามนโยบายรัฐบาล เห็นได้ว่าการแก้ไขระเบียบทุกฉบับนี้เกิดขึ้นมาเพื่อให้สอดคล้องกับมติของที่ประชุมคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ดังนั้น ในการจ่ายเบี้ยยังชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงต้องยึดแนวทางตามระเบียบกฎหมายและมติที่ประชุมคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ โดยในการดำเนินการในส่วนของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดี ก็มีได้เลือกปฏิบัติ ยังคงยึดแนวทางสาระสำคัญในกฎหมายที่ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ มท ๐๘๑๐.๖/ว๕๗๕๒ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๖๔ เรื่อง ชักซ้อมแนวทางการรับลงทะเบียนผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ และหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ มท ๐๘๑๐.๖/ว๑๕๒๒ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๓ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติในการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุและเบี้ยความพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามโครงการบูรณาการฐานข้อมูลสวัสดิการสังคม และหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ มท ๐๘๑๐.๖/ว๒๔๙๙ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๖๔ เรื่อง ชักซ้อมแนวทางการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุและเบี้ยความพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามโครงการบูรณาการฐานข้อมูลสวัสดิการสังคม (e-payment) เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๓ ผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือที่ พล ๗๒๘๐๑/ว ๑๑๗๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๔ เรื่อง ประชาสัมพันธ์การรับลงทะเบียน

/ผู้มีสิทธิ ...

ผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ต่อมาวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๔ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบคำขอลงทะเบียนรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ทะเบียนรับเลขที่ ๑๖/๒๕๖๕ (ที่ถูกคือ ๑๖๖/๒๕๖๕) ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีประกาศองค์การบริหาร ส่วนตำบลดอนทอง เรื่อง บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๕ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๔ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีมีประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลดอนทอง เรื่อง การสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ประจำปี พ.ศ.๒๕๖๕ เนื่องจากขาดคุณสมบัติ ข้อ ๖ (๔) ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ ประกาศว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตรวจสอบคุณสมบัติของผู้จะมีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุประจำเดือนตุลาคม ๒๕๖๔ พบว่ามีผู้สูงอายุขาดคุณสมบัติ จำนวน ๑ ราย ดังนี้ ผู้ฟ้องคดี อายุ ๖๑ ปี เลขประจำตัวประชาชน ๓-๑๐๐๒-๐๐๗๔๘-๔๕-๐ อยู่บ้านเลขที่ ๒๗๑ หมู่ที่ ๑๒ ตำบลดอนทอง อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก ข้าราชการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก พันตำแหน่งวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ โดยได้รับบำเหน็จบำนาญ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือ ที่ พล ๒๗๒๘๐๑/๑๓๔๖ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ เรื่อง ประกาศสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพ ผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๕ แจ้งผู้ฟ้องคดีสิ้นสุด การได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เนื่องจากขาดคุณสมบัติ ข้อ ๖ (๔) ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๔ เรื่อง ขอคัดค้านประกาศสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๕ เนื่องจากขาดคุณสมบัติ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๖๔ ถึงนายกองค์การ บริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก เพื่อตรวจสอบข้าราชการผู้ได้รับบำเหน็จบำนาญรายผู้ฟ้องคดีว่า ได้รับเงินบำเหน็จบำนาญ เบี้ยหวัดบำนาญพิเศษ รวมถึงสวัสดิการอื่นใดลักษณะเดียวกันหรือไม่ โดยนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๖๔ แจ้ง ผู้ถูกฟ้องคดีว่าผู้ฟ้องคดีได้เริ่มรับเงินบำนาญ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ที่ พล ๗๒๘๐๑/๐๐๕๐ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๖๕ เรื่อง แก้ไขประกาศการสิ้นสุดการได้รับเงิน เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุประจำปี พ.ศ.๒๕๖๕ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติ ข้อ ๖(๔) จึงเป็น ผู้ขาดคุณสมบัติทำให้สิ้นสุดการรับเงินตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่าย เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๑๔ (๒) และข้อ ๖ (๔) จากขั้นตอนการปฏิบัติข้างต้นจึงแสดงให้เห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีเป็นไปตาม ขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดและได้ให้อำนาจหน้าที่ไว้ครบถ้วนแล้ว การที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ผู้ถูกฟ้องคดี จ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเดือนละ ๖๐๐ บาท แก่ผู้ฟ้องคดีนับตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๖๔ เป็นต้นไปนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจดำเนินการได้ เนื่องจาก ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตรวจสอบแล้วพบว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขาด คุณสมบัติที่จะมีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามที่กล่าวมาข้างต้น ขอศาลพิพากษายกฟ้อง

/ศาล ...

ศาลออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๖๖ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้กำหนดรับลงทะเบียนผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ลงทะเบียนตั้งแต่ตุลาคมถึงพฤศจิกายน ๒๕๖๓ และเดือนมกราคมถึงกันยายน ๒๕๖๔ ผู้ฟ้องคดียื่นแบบคำขอลงทะเบียนรับเงินเบี้ยผู้สูงอายุทะเบียนเลขที่ ๑๖๖/๒๕๖๔ ต่อสำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลดอนทอง เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๔ ระบุอาชีพข้าราชการ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก รายได้ต่อเดือน ๘๐,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลดอนทอง เรื่อง บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุองค์การบริหารส่วนตำบลดอนทอง ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๔ และมีประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลดอนทอง เรื่อง การสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ประจำปีงบประมาณ ๒๕๖๕ เนื่องจากขาดคุณสมบัติ ข้อ ๖ (๔) ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ ที่ประกาศว่า ผู้ฟ้องคดี อายุ ๖๑ ปี เลขบัตรประจำตัวประชาชน ๓-๖๕๐๔-๐๐๒๓๔-๖๖-๑ บ้านเลขที่ ๑๑๖ หมู่ ๑๒ ตำบลดอนทอง อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก พันตำแหน่งวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ ได้รับบำเหน็จหรือบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ทำให้สิ้นสุดการรับเงินตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๑๔ (๒) และ ข้อ ๖ (๔) ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๔ เรื่อง ขอคัดค้านประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลดอนทอง เรื่อง การสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ประจำปีงบประมาณ ๒๕๖๕ เนื่องจากขาดคุณสมบัติ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ ขอคัดค้านประกาศดังกล่าวและขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาทบทวนในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่คลาดเคลื่อนก่อให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายแก่สิทธิของผู้ฟ้องคดี ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๖๔ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการทบทวนข้อเท็จจริงแล้วอยู่ระหว่างตรวจสอบสิทธิของผู้ฟ้องคดีกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดและข้อมูลระบบกรมบัญชีกลาง หากมีความคืบหน้าจะแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ต่อมาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๖๔ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกได้ดำเนินการตรวจสอบข้อมูลแล้ว ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการบำนาญ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก โดยเริ่มรับบำนาญปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีได้มีประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลดอนทอง เรื่อง แก้ไขประกาศสิ้นสุดการได้รับ

/เงิน ...

เงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ประจำปีงบประมาณ ๒๕๖๕ เนื่องจากขาดคุณสมบัติ ข้อ ๖ (๔) รายผู้ฟ้องคดี เลขบัตรประจำตัวประชาชน ๓-๑๐๐๒-๐๐๗๙๘-๔๕-๐ บ้านเลขที่ ๒๗๑ หมู่ที่ ๑๒ ตำบล ดอนทอง อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก เป็นข้าราชการบำนาญ สังกัดองค์การบริหาร ส่วนจังหวัดพิษณุโลก โดยเริ่มรับบำนาญปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ จึงเป็นผู้ขาดคุณสมบัติทำให้ สิ้นสุดการรับเงินตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพ ผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๑๔ (๒) และข้อ ๖ (๔) ผู้ฟ้องคดี จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล

ศาลได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๖๔ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี หรือไม่ เพียงใด

โดยกรณีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีประกาศองค์การบริหาร ส่วนตำบลดอนทอง เรื่อง การสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ประจำปีงบประมาณ ๒๕๖๕ เนื่องจาก ขาดคุณสมบัติ ข้อ ๖ (๔) ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ และประกาศองค์การบริหาร ส่วนตำบลดอนทอง เรื่อง แก้ไขประกาศการสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุประจำปี งบประมาณ ๒๕๖๕ เนื่องจากขาดคุณสมบัติข้อ ๖(๔) ที่ให้ผู้ฟ้องคดีให้สิ้นสุดการรับเงิน ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๑๔ (๒) และ ข้อ ๖ (๔) ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา ๔๘ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย บัญญัติว่า บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีและไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ และบุคคลผู้ยากไร้ย่อมมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐตามที่กฎหมายบัญญัติ พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะเกิดเหตุพิพาท มาตรา ๓ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ ผู้สูงอายุ หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป และมีสัญชาติไทย ... มาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งแก้ไข เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ บัญญัติว่า ผู้สูงอายุมีสิทธิได้รับ การคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ ดังนี้ ... (๑๑) การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพ เป็นรายเดือนอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์ การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะเกิดเหตุพิพาท ข้อ ๖ กำหนดว่า ผู้มีสิทธิจะได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้ (๑) มีสัญชาติไทย (๒) มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามทะเบียนบ้าน (๓) มีอายุหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไปซึ่งได้ลงทะเบียน และยื่นคำขอรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ต่อองค์กร

/ปกครอง ...

ปกครองส่วนท้องถิ่น (๔) ไม่เป็นผู้ได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ (ก) ผู้รับเงินบำนาญ เบี้ยหวัด บำนาญพิเศษ หรือเงินอื่นใดในลักษณะเดียวกัน (ข) ผู้สูงอายุที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ของรัฐหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ค) ผู้ได้รับเงินเดือน ค่าตอบแทน รายได้ประจำ หรือผลประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นที่รัฐหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดให้เป็นประจำ บุคคลตาม (ก) (ข) หรือ (ค) ไม่รวมถึง ผู้พิการ หรือผู้ป่วยเอดส์ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ หรือผู้ที่ได้รับสวัสดิการอื่นตามมติคณะรัฐมนตรี และข้อ ๑๔ กำหนดว่า สิทธิของผู้ได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ตามระเบียบนี้สิ้นสุดลงในกรณีดังต่อไปนี้ (๑) ... (๒) ขาดคุณสมบัติตามข้อ ๖ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบคำขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ทะเบียนเลขที่ ๑๖๖/๒๕๖๔ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีระบุงการข้าราชการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก รายได้ต่อเดือน ๘๐,๐๐๐ บาท ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากตำแหน่งเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ โดยเริ่มรับบำนาญปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นข้าราชการบำนาญ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก จึงถือได้ว่าขณะที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ นั้น ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกซึ่งเป็นหน่วยงานภาครัฐ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นบุคคลที่มีลักษณะต้องห้ามของผู้ที่จะมีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ข้อ ๑๔ (๒) และข้อ ๖ (๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลอนทอง เรื่อง การสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ประจำปีงบประมาณ ๒๕๖๕ เนื่องจากขาดคุณสมบัติ ข้อ ๖ (๔) ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ และประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลอนทอง เรื่อง แก้ไขประกาศการสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ประจำปีงบประมาณ ๒๕๖๕ เนื่องจากขาดคุณสมบัติ ข้อ ๖ (๔) ที่ให้ผู้ฟ้องคดีให้สิ้นสุดการรับเงินตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๑๔ (๒) และข้อ ๖ (๔) จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ต้องจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้แก่ผู้ฟ้องคดีนับตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๖๔ เป็นต้นไป ตามคำขอของผู้ฟ้องคดี

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) เรื่องเสร็จที่ ๖๑๑/๒๕๖๔ มีความเห็นว่า เงื่อนไขที่ระบุว่าผู้มีคุณสมบัติได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุว่าต้องไม่เป็นผู้ได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กำหนดไว้ ในระเบียบของคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติและในระเบียบกระทรวงมหาดไทยเป็นเงื่อนไขขัดหรือแย้งต่อพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ ไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ด้วยเหตุผลดังกล่าวคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) จึงเห็นวาระเบียบคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๕๒

/เป็นระเบียบ ...

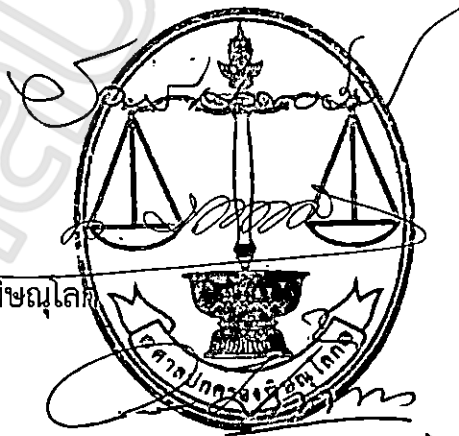
เป็นระเบียบที่ออกโดยไม่มีอำนาจที่จะออกได้ เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าเงื่อนไขที่กำหนดว่าผู้สูงอายุที่จะได้รับเงินเบี้ยยังชีพ ต้องไม่เป็นผู้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์ใดจากหน่วยงานของรัฐ เป็นเงื่อนไขที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ เงื่อนไขนี้จึงใช้บังคับไม่ได้ การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุไม่สอดคล้องกับเงื่อนไขดังกล่าว จึงเป็นการจ่ายเงินให้โดยชอบแล้ว ในกรณีที่ผู้สูงอายุผู้ใดนำเงินมาคืนให้ทางราชการหน่วยงานของรัฐที่รับคืนไว้ย่อมมีหน้าที่ต้องจ่ายเงินนั้นคืนให้แก่ผู้สูงอายุผู้นั้นต่อไป นั้น เห็นว่า ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) เรื่องเสร็จที่ ๖๑๑/๒๕๖๔ เป็นเพียงการให้ความเห็นในทางกฎหมายตามที่หน่วยงานหรือส่วนราชการหรือ เพื่อประกอบการพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานหรือส่วนราชการนั้น ๆ ไม่ผูกพันศาลปกครองที่จะต้องวินิจฉัยตามความเห็นดังกล่าว อีกทั้งภายหลังจากมีความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าวคงปรากฏเพียงว่ามีการออกระเบียบคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ว่าด้วยการยกเลิกระเบียบคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๕๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๕ ให้ยกเลิกระเบียบคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๕๒ และระเบียบคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๑ เท่านั้น โดยไม่ปรากฏว่ามีการแก้ไขหลักเกณฑ์การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่จะทำให้ออกกฎหมายที่จะใช้พิจารณาเรื่องดังกล่าวเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ให้ข้าราชการผู้รับบำนาญทุกรายมีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น

พิพากษายกฟ้อง

นายวิวรรณ เศวตอริยพงษ์
ตุลาการศาลปกครองพิษณุโลก

นายนอบ มากบุญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองพิษณุโลก

นางสาววิลาวัลย์ ช้องส่งเสียง
ตุลาการศาลปกครองพิษณุโลก

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายไพรัช โตสวัสดิ์

